

TOP

ГЛАСЕ

magazine

Я ТОБІ НЕ
«КРАСАВІЦА»!

Волонтерство

**Пологи під час
війни**

Допомога пораненим

автор ілюстрації
Андрій Єрмоленко
@andriy_yermolenko

№ 3

TOP FACE STYLEBOOK

03 Інна Марченко

Чи хотіли ви до війни бути волонтером?
Як звичайний українець може допомогти армії?
Чи можливо знайти час і на себе, і на волонтерство?
Мотивація в умовах війни.

09 Тетяна Сушко

“Найбільший виклик -
перебороти свій страх”;
Робота у першому
добровольчому мобільному
шпиталі імені М. Пирогова.

11 Світлана Шевченко

Початок волонтерської діяльності;
Вихід у світ дитячої книги;
Виховання дітей.

17 Ірина Михайленко

Вагітність та пологи під час війни;
Поради жінкам, які теж от-от
стануть мамами.

21 Наталія Шульга

Волонтерська діяльність.
Відносини з владою.
Плани після війни.

Інна Марченко

волонтерка, голова Громадської організації
"Серця Переяславщини"

Facebook

Чи хотіли ви до війни бути волонтером?

До війни, у 2014 році, я була на Майдані, брала активну участь у Революції Гідності. Якимось підійшов хлопчина з Переяславської громади, він попросив про допомогу – з цього дня я і почала волонтерити.

Які види допомоги ви збираєте і куди її направляєте?

На даний час ми допомагаємо населеним пунктам, які постраждали від окупантів, – це Чернігів, Козелець, Ворзель. Ми возили допомогу для мирного населення, а також нашим захисникам під Гостомель, Васильків. Нещодавно їздили на Схід, поки що не можу сказати куди саме.

Які запити виконувати найбільш складно?

Найскладніше виконувати ті запити, які потребують фінансової підтримки. Адже хлопці просять і тепловізори, і рації, і автомобілі, і так звані натовські аптечки, які є необхідними. І це все не якісь забаганки – це дійсно потрібно на фронті. Оскільки ми там були, то особисто бачили чого їм не вистачає.

В який момент зрозуміли, що хочете допомагати іншим?

У мене це з дитинства – завжди жаліла собак, котів, допомагала стареньким. Коли я була зовсім малою, мій дідусь був інвалідом Другої світової війни, ходив на милицях. Я йому допомагала пересуватися і старалася камінчики приймати з дороги, щоб він не впав. Тож, певно, бажання допомагати у мене ще з того часу.

Як звичайний українець може долучитися до волонтерства?

Я постійно кажу, що передати якийсь малюнок від дитини чи відправити м'яку іграшку хлопцям – це вже волонтерство. Це вже означає, що людина не байдужа до чужого горя, і це найголовніше. Кожен українець зараз – волонтер.

Що особисто вам дає волонтерство?

Спокій і радість на душі від того, що ти робиш щось для інших. От, наприклад, крайня поїздка в нас була на Схід до хлопців. Коли ми привезли допомогу, побачили в їхніх очах радість, побачили їхні емоції від прочитаних листів. Вони навіть більше радіють листам і м'яким іграшкам, ніж продуктам, які ми привозимо. І це дуже приємно. Ти їдеш додому з радістю, тому що привіз для них те, що їм дійсно необхідно і те, що підняло їхній дух.

За весь період війни хоч раз задумувалися ви над тим, аби виїхати за кордон?

Ні. У мене навіть немає думок їхати туди на відпочинок. Тому що ми Україну ще далеко не всю об'їхали – ми тут не все побачили. Тому їхати за кордон в мене немає бажання і ніколи його не було.

Як знаходите час і на волонтерство, і на себе?

З початком війни на себе часу я практично не маю. Родина вже звикла, що я або в одне місце поїхала, або в інше, або забираю допомогу, або комусь її віддаю. Думаю, вже після війни буду приводити себе до ладу – взую підбори, одягну спідницю і буду красивою (посміхається).

Якою була перша думка вранці 24 лютого?

Я розуміла, що буде війна ще 23 лютого. Дуже хвилювалася, тому що моя дочка була в пологовому будинку в Черкасах. Я розуміла, що в неї скоро буде третя дитинка і що це буде кесарів розтин. Внучку забрали додому, син з дитиною і невісткою теж приїхали в Переяслав.

У мене ще був гіпертонічний криз 23 лютого. Я дуже переживала, бо розуміла що на нас чекає. Тому трохи прихворіла. Для мене було боляче те, що я з 2014 року без проблем їздила на Схід, а тут така відповідальна хвилина і я стаю тягарем. Мене хвилювало те, що я не можу надати допомогу хлопцям, які цього потребували. Але як тільки стала більш-менш на ноги, відразу почала збирати і возити допомогу.

Що вас нині найбільше мотивує?

Розумієте, у нас є діти, є онуки. Дивлячись на те, що роблять окупанти, хочеться зробити все, аби наблизити нашу перемогу. Я говорю про росіян як про людей з маленької букви. У мене є родичі в росії, і ще 24-25 лютого я з ними спілкувалася, пояснювала ситуацію, надсилала відео і фотографії як моя дочка лежить в підвалі ще з однією породіллею – для мене це було страшно. А вони мені розказують, що треба зробити «трі братських народа». Тоді я переконалася в тому, що треба робити все можливе, аби це швидше закінчилось. Іншого виходу в нас просто немає – або нас знищать, або ми переможемо.

ВЕЛОЛАВ

ПРОКАТ ВЕЛОСИПЕДІВ

парк ім. Тараса Шевченка,
вул. Григорія Сковороди 83,
(093)-720-26-02,
insta: @lav_pereiaslav

ПЕРЕЯСЛАВ ЦЕ
ЛАВ

Тетяна Сушко

медик Першого добровольчого мобільного шпиталю імені Миколи Пирогова

Facebook

«Найбільший виклик – це, мабуть, перебороти свій страх, великий страх».

Пані Тетяна розпочала свою розповідь з моменту, коли зрозуміла, що хоче бути корисною для інших: «Бажання допомагати завжди було і є в моєму серці. Просто посміхнутися похмурому перехожому, зробити комплімент в магазині втомленому касиру, зателефонувати сусіду та запитати «Як там ви?», обійняти рідних, сказавши як сильно ти їх любиш, – усе це не складно, проте скільки радості приносить людям.

Що стосується допомоги на війні, то я відразу написала дружині керівника Першого добровольчого мобільного шпиталю імені М. Пирогова – вона займалася кадрами та медичними питаннями. «Тихого дня. Пані Світлано, якщо потрібна допомога, я завжди поряд! Тільки скажіть – приїду», – таким було моє повідомлення».

Щодо викликів, які постають у цій діяльності, волонтерка відповіла: «Найбільший виклик – це, мабуть, перебороти свій страх, великий страх».

«Крім того, мотивує підтримка та повага синів, гордість за те, що я їхня мама»

У такий непростий час найбільшою мотивацією для Тетяни є відверті, щирі посмішки і радість в очах тих, кому допоміг. Вона отримує задоволення від того, що зробила щось просто так. «Крім того, мотивує підтримка та повага синів, гордість за те, що я їхня мама», – додає волонтерка.

Які плани ви хочете реалізувати після війни?

На завершення ми поцікавилися планами волонтерки, які вона хотіла би реалізувати після завершення війни. «Я пошию синьо-жовту сукню і буду дякувати Богу й усім безневинно убитим в цій проклятій війні, усім, хто загинув за мою вільну, незалежну, горду, співучу, красиву Україну!», – щиро і впевнено відповіла наша героїня.

«Якою була перша думка вранці 24 лютого?»

– запитали ми. У відповідь почули: «Про близьких. Я вже знала, що таке війна, а вони – ні».

Світлана Шевченко

Громадська діячка, волонтерка, талановита та
неординарна особистість

Facebook

Фото Андрія Строганова

З чого розпочалася ваша волонтерська діяльність?

Я не називаю це волонтерством. Це просто мій спосіб життя. У мене немає такого, що сьогодні я – мама, завтра – волонтер, а післязавтра – ще хтось. Я цим живу. Коли люди просять про допомогу, я не можу відмовити. Волонтерський рух був дуже потужним ще у 2014 році. Це зараз слово «волонтер» стало модним, і багато хто у нас цим займається. А тоді була просто громадська організація «Майдан Переяславщини», яка дала початок волонтерському руху. Кожного понеділка ми збиралися в міській раді і обговорювали проблеми, які довго не вирішувалися. Одного разу прийшла мама бійця, Олександра Зачепа, і каже, що хлопці голі, босі, без форми. Ми повитягували з кишень гроші – в кого скільки було. На зібрані кошти придбали форму «Дубок» й кирзові берці, і такі були раді, що могли допомогти бійцям.

А потім люди почали жертвувати і більші суми, терміново були потрібні каски, бронежилети. Покійний Ярослав Потапенко (учасник Революції гідності, доктор історичних наук, професор кафедри історії та культури України Університету Григорія Сковороди в Переяславі – прим. авт.) казав: «Давайте не будемо брати гроші. Війна скоро закінчиться. Що ми будемо з ними робити?». Тоді Інна Марченко (засновниця ГО «Серця Переяславщини» – прим. авт.) запропонувала робити дитячі майданчики – на той момент це теж була дуже актуальна проблема в Переяславі. Приїхала мама Саша Зачепа, прозвітувала, що купила на ці гроші, а потім вже виявилось, що це далеко не поодинокий випадок, не тільки в одного бійця немає форми. Тоді ми почали жебракувати, приносити з дому, хто що міг. Мій чоловік говорив неодноразово: «У людей наркомани з дому все виносять, а в мене дружина – волонтерка». Часто ми стояли в АТБ і «ЕКОматркеті збирали гроші і продукти, Ярослав мені говорив: «Хіба я думав, що, будучи доктором наук, я буду стояти в маркеті і просити в людей пожертвувати гроші? Але, як подумаю, що хлопцям це потрібно, весь сором зникає.» Я теж не люблю і не вмю просити. Мені скільки добра зробили люди, що маю все життя віддавати борги, допомагаючи встократ більше.

Як для вас розпочалася повномасштабна війна з росією?

24 лютого подзвонили, що на роботу не йдемо. Я була вдома – прибрала в домі, полила квіти. Малювала. Малювання допомагає мені у важкі хвилини. Потім написала у Facebook пост, що все буде нормально, війна закінчиться, живемо далі. А на наступний день Мені подзвонила Олена Гичко і сказала, що треба допомога військовій частині. От це мене і мотивує. Якщо просять про допомогу – потрібно допомагати.

Спочатку нам сказали, що допомога потрібна дівчатам, які оформляли мобілізованих, але їх вже змінили. Тоді нас попросили видавати одяг на складі. Я була разом з Оленою Гичко, Танею Бабісандою, Лілею Бухарасевою, наступного дня – Світланою Помойницькою. Працювали майже до третьої ночі, дуже померзли, тож, коли капелан отець Дмитрій забрав нас додому, ще довго цокотіла зубами.

Наступного дня я залишилася вдома, а хлопці, яких напередодні вдягала, почали телефонувати: просили привезти теплі речі, продукти. Телефонували і мені, і чоловіку. Одного разу чоловік нарахував за день більше сотні вхідних дзвінків. Діставали запчастини, продукти, спальні мішки, теплі речі, навіть організували ремонт холодильних установок, овочерізки. Ми спали по кілька годин на добу. Магазили були тоді майже всі закриті, тому самих елементарних речей не було. Варто сказати, що люди дружно відгукнулися, самі пропонували допомогу. Ми набивали повністю машину, залучали до допомоги інших. На той час у нас жили дві дівчини із Рівненщини, які працювали у Києві і змушені були ховатися від обстрілів. То ми і їх залучали до цієї справи, вони навіть сітки ходили плести у школи. Діти мої теж підключилися. Аня розвозила з нами гуманітарну допомогу. Альона майже з перших днів допомагала у солдатській їдальні. Вона мріє стати кухарем, тому я й запропонувала побачити їй, яка це нелегка справа. Тут був один дуже важливий момент – коли дитина, якій 15 років наливає компот, дорослі, тим більше чоловіки, не мають права розкисати.

Так, було страшно. Бої йшли під Києвом, багато хто їхав за кордон. Я теж мало не піддалася на загальну паніку. Але діти відмовилися кудись їхати. Тим більше не було часу. Ми були разом. І ми були там, де повинні були бути.

Що мотивує вас допомагати іншим?

Не знаю. Немає такого, щоб прокинулася і думала: «Я хочу цим займатися». Для мене це, як ходити на роботу – треба. Попросили про допомогу – треба допомагати. Були випадки, що ті, кому ми допомагали, перші ж нас звинувачували у небезкорисності. Це неприємно, але це не значить, що потрібно опускати руки. А ще я зробила для себе один висновок: не можна нав'язуватися зі своєю допомогою. Не тому, що не будуть цінувати, а тому, що наше уявлення і уявлення людини про благо може дуже відрізнятись.

Наскільки ми знаємо, ви видали дитячу книгу. Про що вона?

Книга для підлітків, але її читають і дорослі, адже їм цікаво пригадати дитинство і своє перше кохання. Це художня література, в якійсь мірі про моє минуле. Сюжет полягає в тому, що діти потрапляють в дитинство батьків. За задумкою, далі мало бути дитинство дідусів і бабусь, потім – прадідусів і прабабусь, тобто це пізнання історії України через історію родини. У відгуках про «Канікули без...» пишуть, що вона і повчальна, і дуже легко читається. Вона про любов, про життя і моменти, над якими варто задуматися.

Я замовила тираж ще до Нового року у видавництві «Український пріоритет». Його керівник – наш земляк Володимир Федорович Шовкошитний. Наклад 1000 примірників. Коли книга була надрукована, Шовкошитний був у лавах територіальної оборони, я займалася волонтерством, тож продажем не було коли займатися. Якби це був мирний час, книги розійшлися б, а тепер така ситуація, що, мабуть, людям не до книжок. Тож я їх активно роздаровую. Якщо хтось виявляє бажання заплатити, я ці гроші відправляю на українську армію. Мені здається, зараз всі прибутки мають іти на армію.

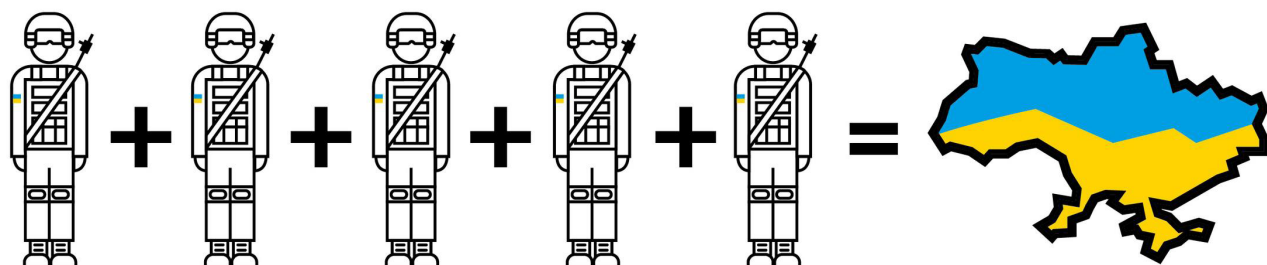
Придбати книгу можна, зателефонувавши за цим номером:

095-540-15-18

Зараз навіть діти роблять усе можливе, аби допомогти. Наприклад, племінниця моя браслетки з бісеру робить, аби виручити якісь гроші для ЗСУ. А ще квіти вони заходилися продавати (дочка пані Світлани Аня разом з двоюрідною сестричкою Машею продавали квіти неподалік вокзалу, щоб зібрати кошти на потреби ЗСУ – при. авт.). Діти розуміють, що зараз всі мають працювати на перемогу.

ПІДТРИМУЮ АРМІЮ – ЗАХИЩАЮ КРАЇНУ

ЗРОБИТИ ВНЕСОК ДО БФ «ПОВЕРНИСЬ ЖИВИМ»:

**РАХУНОК В "ОЩАДБАНКУ" (IBAN)
UA223226690000026007300905964**

**РАХУНОК В "ПРИВАТБАНКУ" (IBAN)
UA383052990000026005015017860**

**РАХУНОК В "БАНК КРЕДИТ ДНІПРО" (IBAN)
UA273057490000026004000017928**

**ЄДРПОУ - 39696398
Отримувач - Благодійна Організація
«Міжнародний благодійний фонд «Повернись
живим»
Призначення платежу - Благодійна допомога
військовослужбовцям**

Чи є щось таке, що ви хотіли б зробити після війни?

Не можна відкладати речі на «після війни». Можливо, ми не можемо зараз кудись поїхати відпочити, але все одно треба жити сьогодні. Нині такий час, що завтра може і не бути. Навіщо тоді чекати?

Вашим донечкам 15 років. У такому віці багато дітей стають складними підлітками, а ваші – волонтерять і підтримують вас у всьому. Що необхідно зробити, аби дитина розділяла ваші цінності і розуміла, наскільки важливо допомагати іншим?

Я не можу бути на 100% впевненою, що мої діти застраховані від того, щоб не стати складними підлітками. Кожен має право на свої помилки. І я не можу сказати, що мої діти хороші, а в когось – не дуже, мої не курять, а чиїсь – таким займаються. Просто я з ними розмовляю. Вони далися мені дуже дорогою ціною. Я їх просто люблю, можливо більше, ніж усі батьки світу люблять своїх дітей. Поряд з тим не намагаюся відгородити їх від життя. Хочу, щоб самі мали можливість робити вибір.

Маю історію про виховання. Один тато мені розповідає: «Цих собак у дворі так багато – їх би постріляти. У мене дитина не виходить на вулицю без шокера». А я йому відповідаю: «А моя дитина не виходить на вулицю, без бутерброда для собак». Тож кожен з батьків націлює своїх дітей по-своєму.

@_iri__sha_

Ірина Михайленко

про народження сина під час війни

Про стрес, викликаний війною

Дякуючи чоловіку та рідним, які не піддавалися паніці, стресу не було. Намагалася читати менше новин і відволікатися від теми війни. Регулярний перегляд новин змушує нас нервувати, але ж ми все одно не можемо вплинути на ситуацію. Тож я приділяла більше часу підготовці до пологів і до появи нового члена сім'ї. Під час вагітності була ніби занурена в себе, сконцентрована на собі та своїй дитині. Збереження майбутнього життя стало моїм

Про пологи в умовах війни

Будучи при надії, я дуже хотіла, щоб малюк народився у вільній від війни країні, але все ще попереду. Я впевнена, що перемога скоро буде за нами!

Про емоції, коли вперше побачила своє немовля

Відчула надзвичайне полегшення та радість. У цей момент забувся весь той біль, який відчувала під час пологів.

Про догляд за малюком під час війни

У нашій ситуації війна на це не вплинула, так як ми заздалегідь підготувалися до появи немовляти і купили всі необхідні речі для дитини.

Поради жінкам, які теж от-от мають народжувати

Раджу підтримувати душевний спокій та емоційну рівновагу – це дуже важливо.

Під час війни необхідно цей стан свідомо підсилювати – робити перерви між новинами про війну, не занурюватися в них повністю, натомість читати корисні матеріали для вагітних і намагатися зберегти звичний режим життя.

Наталія Шульга

волонтерка, мама в декреті

@nataliya_shulga_

Що для вас означає волонтерство?

Волонтерство для мене – це допомога тим, хто цього потребує. Від початку війни я займалася лише дітками, а коли запитів стало менше, почала допомагати нашим військовим.

Я вірю в те, що кожен з нас на своєму місці повинен робити все, що в його силах.

З чого розпочалася ваша волонтерська діяльність?

Ідея з благодійним ярмарком з'явилася, коли я побачила наскільки актуальним стало в Інтернеті все українське. А у моєї мами на полиці стояла лялька-янгол, яку вона сама пошила. Тож мене осяйнула думка, що цей янгол може бути не тільки іграшкою або декором, а ще й символом або ж оберегом для когось в такий складний час. А оскільки з перших днів війни я допомагала діткам нашого міста та переселенцям і на той час кількість запитів зменшилась, я вирішила, що, зробивши декілька патріотичних брошок для людей, я і сама відволічусь. Ще й зможу вирученими коштами допомогти воїнам ЗСУ. Зважаючи на те, що в моїй сім'ї багато творчих людей, я вирішила, що зможу продати і деякі їхні вироби.

Побачивши, яка це для людей розрядка, коли на центральній площі продають бургери, грає музика і можна на декілька хвилин забути про те, що відбувається в країні, я подумала – так можна і вироби продавати. А ще вирішила залучити інших майстринь, які хочуть підтримати наших захисників.

Чи хотіли ви до війни бути волонтером і як планували своє життя?

Не можу сказати, що я планувала бути волонтером, але бажання допомагати було. Якось я збирала кошти і разом з небайдужими жителями міста ми привітали з Новим 2022 роком та Днем святого Миколая діток з обмеженими можливостями і діток, які опинилися в тяжких життєвих умовах. Це була моя перша такого роду ініціатива. А з початком війни в Україні я звернулася до місцевих соціальних служб, щоб продовжити цю діяльність, створила групу в Telegram, де мами нашого міста допомагають разом зі мною.

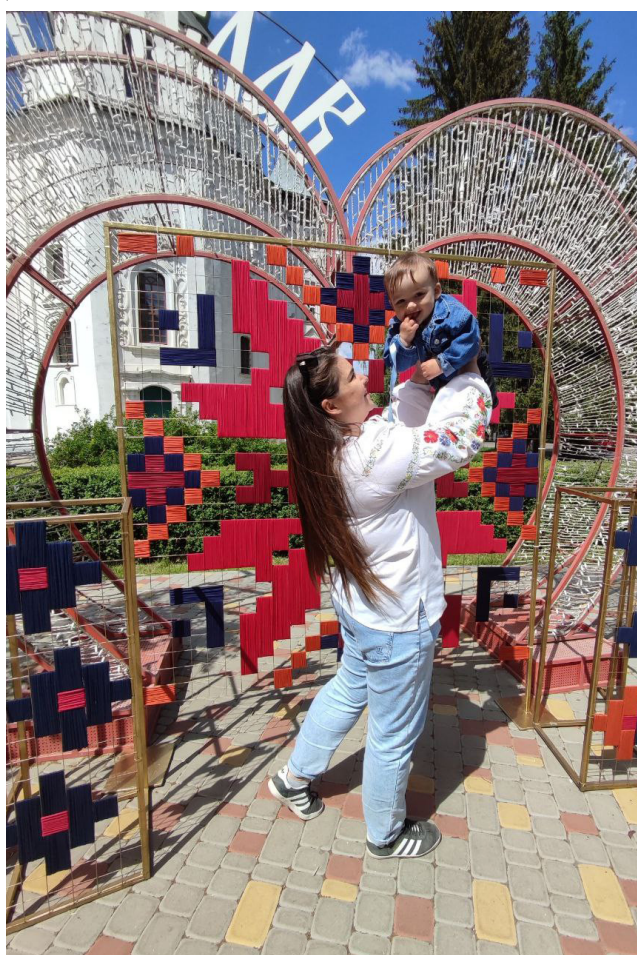
Оскільки я в декреті і сину виповнилося лише 10 місяців, до війни я планувала тільки виховувати щасливого здорового хлопчика, вчитись бути хорошою мамою і проводити весь свій час з ним.

Які у вас відносини з владою? Чи підтримує вона вашу діяльність?

Відносини з владою у мене дружні, я би сказала. Ми допомагаємо одне одному. Мене дуже підтримують соціальні служби та Відділ культури і туризму, ми співпрацюємо з ними найбільше.

Чи задумувалися ви над тим, аби виїхати за кордон у період війни?

Перші декілька тижнів тривожна валіза чекала свого часу, а кожен ранок починався із обговорень з чоловіком про те, виїжджаю я кудись чи ні. Тому думки були, але вони покинули мене через якийсь час.

Якою була перша думка вранці 24 лютого?

Не тільки першою, а й взагалі єдиною, думкою було те, як захистити свою дитину. На момент початку війни сину було 7 місяців. Тож ні про що, крім його безпеки, у перші дні не було жодної думки.

Що плануєте робити після завершення війни?

Планую насолоджуватись життям і не витратити жодної хвилини даремно. Хочу показати сину нашу прекрасну Україну і весь світ, тож будемо багато подорожувати.

proslav
новини Переяслава

Від авторів

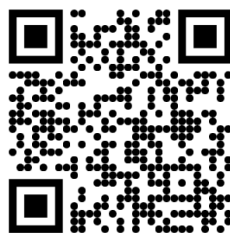
Ми, в певній мірі, звикли знати тих героїв, яких бачимо на екранах телевізорів, у газетах чи соцмережах. Але це – тільки верхівка айсберга. Тисячі українців щодня роблять свій внесок у перемогу – кожен воює на своєму фронті. Іноді ми навіть не помічаємо, що герої – серед нас. Ми можемо пишатися тим, наскільки український народ згуртований і вмотивований робити все задля наближення нашої перемоги. Десятки російських окупантів на війні не варті і одного українського громадянина. Нас відрізняють від ворога гордість за свою державу, відвага, і бажання прийти на допомогу, коли хтось цього потребує.

Команда людей, які працювали над випуском цього журналу, мала на меті показати, що допомагати нашим воїнам-захисникам; підтримувати людей, які постраждали внаслідок збройної агресії РФ; залишатися на рідній землі попри всі негаразди; народжувати тут дітей; працювати на інформаційному фронті; виходити на роботу, піднімаючи у такий спосіб економіку України, і просто бути поряд зі своїми найріднішими людьми в такі непрості часи – це TOP.

Ми щиро дякуємо кожному і кожній, хто не залишився осторонь. Пам'ятайте, що усі ми – частинки великої системи, яка з кожним кроком все ближче до нашої спільної мети. Спасибі хлопцям і дівчатам, які воюють за наше з вами мирне небо, і спасибі усім, хто допомагає в тилу. Вклад кожного – ВАЖЛИВИЙ.

Разом до перемоги!

TOP FACE STYLEBOOK

Над журналом працювали: Аліна Нестерук,
Іван Рябчук, Олег Чемерис.

proslav.info - ТОВ "МЕДІА КОНТЕНТ ГРУП"
з питань реклами - 063-617-15-99

TOP group

TOP FACE STYLEBOOK

Pereiaslav